

[Hans Toft.]

en gang understrege min tilfredshed med, at vi får mulighed for at se denne næste etape af planlovreformen i lyset af dette lovforslag, som først skal træde i kraft den 1. april 1974. Vi har fået bekræftet, at der i planlægningslovene ligger store muligheder for forenkling og decentralisering. Det er mit håb at folketingets partier vil leve op hertil når vi begynder arbejdet med den næste reform i efteråret.

Holger Hansen: Jeg vil gerne på venstres vegne anbefale de stillede ændringsforslag. Må jeg ligesom de to tidligere ordførere takke for en god forhandling i udvalget og for vort vedkommende vedstå det samarbejde, vi har haft om dette lovforslag. Vi synes, at der er kommet noget fornuftigt og godt ud af det. Jeg var som ordfører for venstre ved lovforslagets første behandling ganske skeptisk, og jeg er glad for, at det er lykkedes under udvalgsbehandlingen at enes om afgørende forbedringer på vigtige områder.

Det er givet, at vi i venstre særlig må lægge vægt på den tilkendegivelse, der ligger i ændringsforslaget til lovforslagets § 1, hvorefter der i loven gives udtryk for vilje til at fremme en ligelig udvikling i landet. Det var, som ministeren nok husker et af de angrebepunkter, jeg havde ved første behandling her, dels imod lovforslaget, dels mod ministerens fremsættelsestale. Jeg er derfor meget glad for, at ministeren har tiltrådt det af udvalget stillede ændringsforslag på dette område, også fordi vi ved første behandling samtidig behandlede det af venstre fremsatte forslag om lokalisering-rådgivning.

Jeg skal ikke gå i detaljer, det er allerede gjort af de to foregående ordførere, men trække nogle få punkter frem. Det ene punkt drejer sig om lovforslagets § 4 og de muligheder, der ligger deri for en landsplanlægning og for landsplandirektiver — muligheder som vi er enige i, men hvor jeg ved første behandling var betænkelig ved den måde, den overordnede styring finder sted på, altså det ministerudvalg som er underforstået, som ikke står nogen steder i lovforslaget, idet det naturligvis er ministeren for planlægning, dvs. i øjeblikket boligministeren, der har det parlamentariske ansvar. Vi har fra venstre med vort forslag om lokalise-

ringserådsgivning og lokaliseringråd givet udtryk for, at vi fandt det hensigtsmæssigt med et rådgivende organ, hvori andre grupper i samfundet kunne inddrages under forarbejdet til de landsplandirektiver, som vil komme til at kendetegne den overordnede planlægning. Men det kunne vi ikke få igennem, det kunne vi ikke få tilslutning til i udvalget. Når jeg har villet nævne det her, er det fordi vi stadig finder, at denne tanke havde været rigtigere. Men jeg henviser til de bemærkninger, der står i betænkningen herom.

Det andet, jeg ville sige om dette med den overordnede styring, er, at vi med vedtagelsen af dette lovforslag om nogle dage slutter dette folketingsårs planlægningslovgivning. Der har været mange love. Der har været en miljølovgivning, som vel er den største af dem alle. Der har været lov om levnedsmidler og en lov om vandløb, og der er nu i dag lov om lands- og regionplanlægning. Det vil i næste folketingssamling, hvad vi i venstre er meget tilfredse med, blive lovene „på gulvet“, på det primærkommunale plan på disse områder her, men også om fredning og andre lovgivningsområder, som vedkommer dette område.

Vi har altså vedtaget en stribe af love for planlægningsområdet, men må konstatere, hvad vi nok har kunnet veksle ord om i udvalget, men ikke gøre noget ved, at disse love og områder er fordelt på forskellige ministerier. Det er ikke hensigtsmæssigt. Det er ikke hensigtsmæssigt, at f. eks. miljøloven og loven om fysisk planlægning — altså lands- og regionplanlægning og de primærkommunale planlægningslove — administreres af forskellige ministerier og under forskellige ministres ansvar. Jeg vil gerne have sagt ved denne lejlighed, at venstre finder, at dette må ændres. Det burde samles, så disse planlove fik en strømlinjet administration og nogle klare principper og klare administrative retningslinjer. Jeg erkender, at det har vi ikke kunnet gøre noget ved i denne forbindelse. Det er statsministeren, der foretager ressortfordelingen mellem ministrene, og det er altså statsministeren, vi i så henseende skal henvende os til. Det kan vi måske få lejlighed til i en anden ombæring.

Jeg skal blot nævne til sidst, at vi er tilfredse med ændringsforslagene. Jeg vil gerne